

lastning for importørerne, dels medføre en forøget administration både for toldvæsenet og erhvervslivet. Sikkerhedsstillelse i forbindelse med hver enkelt fortoldningssekspedition (ca. 2 mill. ekspeditioner pr. år) må man uden videre se bort fra, idet dette ville føre til en mere kompliceret afvikling af fortoldningerne end den eksisterende ordning, hvorefter told og indførselsafgifter som hovedregel skal afregnes, forinden varerne frigøres. Men også et system baseret på stående sikkerhed vil indebære betydelige administrative problemer. Det påregnes, at ca. 15.000 importører vil blive omfattet af den foreslåede kreditordning, og arbejdet med godkendelse af sikkerhed og regulering af denne i forhold til told- og afgiftsskylden samt kontrol med, at den ydede kredit for hver enkelt importør ikke overstiger sikkerheden, ville blive meget omfattende. Hertil kommer, at den foreslåede kreditordning tilsigter en rationalisering af betalingsfunktionen, idet man må regne med, at praktisk taget alle, der importerer i erhvervmæssigt øjemed, vil blive omfattet af ordningen. Stilles der derimod krav om sikkerhed for kreditten, er det sandsynligt, at en del importører enten ikke vil eller ikke kan stille sikkerhed og derfor vil begære kontant afregning.

Det rationaliseringsformål, som forslaget om kredit med hensyn til told og indførselsafgifter tilsigter, vil forspildes, dersom man betinger kreditten af sikkerhedsstillelse. Man må derfor — ikke mindst på baggrund af de ovenfor refererede gode erfaringer vedrørende ydelse af told- og afgiftskredit uden sikkerhedsstillelse — være af den opfattelse, at de til et generelt krav om sikkerhedsstillelse knyttede ulemper ikke ville stå i rimeligt forhold til den ringe risiko, som staten påtager sig ved den omhandlede kreditydelse.

Det tilføjes, at der i toldlovsforslagets § 95 er nævnt en række særlige tilfælde, hvor der ikke vil blive ydet told- og afgiftskredit. Disse bestemmelser repræsenterer de tilfælde, hvor toldvæsenet ikke har eller i almindelighed ikke kan have en sådan tillid til varemottagerens betalingsevne, at kredit bør ydes.

Spørgsmål 2.

Der ønskes en redegørelse for fremgangs-

måde og principper for staten som kreditor i betalingsstandsningsboer.

Besvarelse.

Indtil udgangen af juli måned 1969 havde staten privilegium for skatter og afgifter. Privilegiet medførte, at staten som oftest fik fuld dækning for afgiftskrav såvel i konkurs- og tvangsakkordboer som ved frivillige akkorder og likvidationer. I de sidstnævnte tilfælde respekterede de øvrige kreditorer privilegiet under hensyn til, at de ellers måtte forvente skyldnerens bo undergivet konkursbehandling.

Fra 1. august 1969 blev statens privilegium ophævet, således at staten for skatte- og afgiftsrestancer nu er simpel kreditor og må søge fyldestgørelse hos usolide debitorer på lige fod med andre simple kreditorer.

Ændringen af statens stilling til simpel kreditor har gjort det nødvendigt, at toldvæsenet i langt videre omfang end tidligere tager aktiv del i behandlingen af konkursboer for at varetage statskassens interesser.

For så vidt angår betalingsstandsningsboer, der søges afsluttet med en akkordordning, vil det set fra et kreditorsynspunkt oftest kunne betale sig at gå med til sådanne ordninger, idet dividenden herved kan blive større, fordi omkostningerne ved konkursbehandlingen undgås, og det tillige forekommer, at visse kreditorer og andre undlader at gøre retmæssige krav gældende.

Man har derfor givet toldvæsenet bemyndigelse til at tiltræde akkordordninger, såvel tvangsakkorder som frivillige ordninger samt likvidationsordninger i tilfælde, hvor det skønnes, at en sådan ordning er rimelig og hensigtsmæssig — også under hensyn til statskassens interesser.

Afskaffelsen af statens privilegium medførte i øvrigt, at man fandt det nødvendigt at intensivere inddrivelsen af afgiftsrestancer for at begrænse statskassens tab. Dette har særlig betydning for merværdiafgiften på grund af antallet af registrerede virksomheder og størrelsen af afgiftstilsvaret.

Man har derfor givet toldvæsenet bemyndigelse til at indgive konkursbegæring mod en afgiftsskyldner, når forholdene i det enkelte tilfælde afgørende taler herfor. Da merværdiafgiftsloven i modsætning til visse punktafgiftslove ikke indeholder hjemmel til midlertidigt eller for bestandigt at fra-